

Милен Михайлов

Автобиографията на една
костенурка или с други
думи, индиректен трактат за
моята черупка

Моят вид винаги е бил пренебрегван. Ще попитате Защо? И аз това се питам, но отговор от никъде. Може би причината се крие в това, че нас винаги ни е имало, в това, че сме бавни, в това, че всички идват и си отиват, а ние оставаме.

От къде да започна. Редно е – от самото начало.

Та така – отворих си очите за пръв път някъде през Мезозоя (заедно с папратите) Беше топло. И влажно. И навсякъде имаше папрати. И вода. Противно на научната теория, аз се събудих на суша, а не във водата. Е дъждът така и така си валеше постоянно, но все пак. Огледах своя малък свят, състоящ се от малко островче, наред океана. Пустош. И папрати. Вкусни.

Второто което открих (след папратите) бяха Звездите. Може би си мислите, че това е очевидно, ама не. Трябва да имаш много остро зрение, за да ги видиш. Аз нямам. Но пък си имам „трето око“. Почти същото е.

Третото, което забелязах беше черупката ми. Удобна. Скрих се в нея и се замислих дълбоко – аз съм тук. Но къде е това тук? Аз ли съм център на Вселената? Поне таки ми изглежда.

Мислех дълго. Времето няма значение.

Папратите ми свършиха. Подадох глава. И видях промени- островчето го нямаше. Имаше нещо по – голямо. И нещо люспесто, което си завря езика в отвора на черупката ми. Малко ми се губи моментът, в който се шумгнах вътре. Така се запознах за пръв път с Условен рефлекс №1. Е после открих и Условен рефлекс №2 – ухапах нахалния език (добре е да имаш зъби).

Явно светът се променя. Взех си папрат. Беше някак по сух и се замислих за смисъла на живота. Аз съм тук, в центъра на Света. Но той не е в мен. А аз в него ли съм? Има ли нещо извън черупката ми?

Я да видя?

Поглеждам навън. Дъждът е спрял. Някакви космати неща се разхождат сред тревата. Папратите са тук. Но има и нови неща. Леко кисели, но какво да се прави. Едно косматото нещо се приближава. Условен рефлекс №1. Чувам силен звук и после всичко се преобърна. На това явно му викат ритник. АЗ да си призная това не го мога.

Та докъде стигнах – Светът съществува извън моята черупка (даже доста силно чука по нея).

Явно не съм сам. И център на света не съм. Ако бях, то сигурно щях да го усещам по някакъв начин. Да се чувствам важен. Но не. Аз съм си.

Защо ли живея? Някакъв непознат гъдел се заражда в душата ми. Самотен съм. Тръгвам напред. Следвам зова на празнотата. Докъде ли ще ме отведе?

ЕТО Я! Най красивото същество във Вселената! Черупката ѝ е с най – изящните цветове, кожата ѝ е с най- прекрасните извивки, миризмата ѝ е така опойваща.

Приближаваме се един към друг. По-близо и по-близо. Останалото... Е ще го премълча.

Щастлив съм. Животът ми има смисъл. Растем заедно. Черупка до черупка. Доволен съм.

Времето няма значение. Само ние имаме значение.

Идват децата. И си отиват. Любовта остава. Завинаги.

Но не. Една сутрин протегнах глава от черупката си и видях Хората. Изплаших се. За пръв път. Скрих се в храсите, но ТЯ не го направи. Любопитството ѝ е по-силно. Една ръка се протяга. Взима моята любима. Аз тичам към нея, но черупката ми пречи! Събирам сили да скоча, но черупката ме приковава към земята.

Няма я вече. Тъмнина. Мрак. Глад. Смърт. Навсякъде около мен.

Но аз съм жив. И продължавам. Слънцето грее над света. Красиво е, но няма папрати. Нищо няма. Само градовете на хората. И много много хора.

Сега живея в резерват. Сред папрати.

Защо стана така? Защо се обърква животът?- Накъде върви света?

Мисля дълго. Не обръщам внимание на глада.

Не искам да виждам хора. Опротивели са ми. Дори и оттук чувам тътена на машините им. Вдишвам вонята на техния свят.

Е няма как. Идва ден, в който отново поглеждам навън. Светът е променен. От хората няма и помен. От машините няма и помен. Няма го металът и камъкът от който хората градиях градовете си. Има само поля. И папрати.

Хрумва ми мисъл. Почти като стихотворение : „Мекото побеждава твърдото, бавното побеждава бързото“.

Интересна мисъл. Ами сега на къде? АЗ съм тук. Дали съм център на Вселената? НЕ знам.

Бях сам. Бяхме двама. Бяхме много. Познах самотата,любовта,щастие, загубата, смъртта. НО това ли е в крайна сметка?

В един момент нещо ме погъделичка в средата на челото. Дочух отдалвна забравена песен. Песента на Звездите. Недостижими? Едва ли.

ПРОСВЕТЛЕНИЕ!

Време е за мен. Напускам Света. Сбогом моя черупко! Вече не си ми нужна. Звездите ме зоват и аз знам. Там ме чакат.

Светът избледнява. Звездите се приближават. Песента им е толкова омайна. Докосвам с душата си друга душа. Единение. Блаженство.

Е, това е. Свърши се, за да започне отначало...

А'Туин

КРАЙ

© Милен Михайлов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/611>]